Dumnezeul de a doua zi de mimi branescu

Ea: *Femeia la 30 de ani*.

El: *Bărbatul la 30 de ani*.

Fiecare retrăieste separat această poveste.

România Popescu, o fată bătrână, intră în anul de graţie 2005.

Dumnezeu, pe sub nori, ne mângâie pe creştet. Iar noi, timizi, ne ruşinăm…

tabloul 1

El: Iubito, ai avut dreptate\ Foarte bine c-ai plecat \ Nu e grea singurătatea\ Doar că-mi tot vine să plâng\ Şi-am început să beau, ca să te uit\ Am băut, la început, ce mai era prin frigider\ Apoi, ce mai era prin casă\ Televizorul, canapeaua, scaunu' ăla cu spătar, pe care îţi plăcea ţie să stai… l-am băut primu'\ Puloveru' de la maică-ta\… /Am rezolvat şi câinele/ L-am uitat o noapte afară şi-a dispărut/ Apropo, ca o glumă/ Cel mai bine te uit cu coniac/… Mă, mi-e atât de rău după ce beau că uit şi de mine/ (*râde*) Altfel, îţi mai spun din când în când că îmi pare rău, da' nu cum ar trebui/… Astăzi am cumpărat o sticlă cu ceva mai tare decât am băut până acum/ N-am deschis-o pentru că vreau să duc scrisoarea asta la poştă/ Paris, rue de ciel, numărul 89 – Doamnei (*cu accent francez*) Marcel Antoaneta, dacă am înţeles eu bine… / Am scris-o, aşa, în franceză/

PS. Toni… aici plouă!

tabloul 2

Ea: Mama, 56 de ani. Absolventă a facultăţii de limbi, specialitatea greacă veche. Cinci case. Respectiv, un apartament cu trei camere în Drumul Taberei la Favorit, casa copilăriei mele, o garsonieră la etajul opt pe Dna Ghica, vav de parc, o altă garsonieră la Foişorul de Foc, plus două case de vacanţă. Una la Predeluţ, cu vedere la castelul Bran şi cealaltă la Eforie Sud, la nici două minute de mers pe jos de plajă. Ştiţi unde era înainte Cireşica. Spaţiu-ăla e tot al ei. Fată de pictor, cu obscure capacităţi extrasenzoriale. Pictează îngeri pe orice, după care îi face cadou oricui. Încâlcită într-o relaţie halucinantă cu Bunul Dumnezeu, pe care, sunt convinsă că deja l-a terminat psihic. Fostă glorie în tinereţe. Îi plac mondenitatea, bărbaţii tineri, femeile pe care poate să le manipuleze, sexul în aer liber fără prezervativ pentru

că oricum nu mai are nimic de pierdut, fustele mini şi discuţiile lungi şi obositoare despre nimic. Nu sunt sigură că nu-i şi lesbiană. De 7 ani prinsă într-un amor tomnatic, mult prea static pentru capacitatea ei de efort. Vopsită, de regulă, blond.

EL: Tata, 7 clase, fost comunist actualmente simpatizant P.R.M. O casă pe pământ la ţară, făcută cu mâinile lui, unde numai el hotărăşte când şi de ce se bate un cui. 59 de ani, destul de isteţ, cu câteva realizări importante pe plan local (el a inventat foarte uşoara căruţă-camion cu capacitate dublă recomandată în transportul cocenilor de porumb şi rapida bicicletă acţionată cu arc de ceas, amândouă atât de cunoscute şi necesare nouă astăzi…) Autodidact. Două supercărţi citite la activ-Mondo Umanode nu ştiu cine scrisă şi încă una despre care nu sunt sigur că există. Fără prieteni, deoarece s-a prins la timp că aceştia nu vor altceva decât să-i reguleze, cu el de mână, nevasta. Ultradepresiv. În tinereţe poet popular. Nu a iubit-o niciodată pe mama, dar dintr-un imbold artistic, i-a dăruit în urma mai multor violuri, patru copii. Momentanalcoolic convins. Fără obiectiv.

Ea: Tata… subinginer. Două case, dintre care una vilă în coproprietate, pe Kiseleff iar alta bătrânească, cu cerdac, la Pucioasa, în judeţul Dâmboviţa. Lângă Casa Pionierilor, pe Avram Iancu. 55 de ani, încleştat într-o relaţie adolescentină cu o persoană de vârsta a doua. Proaspăt descoperitor al erecţiilor mai lungi de zece minute şi al muşcăturilor de gât în timpul actului sexual netimorat. Poate deveni un intelectual foarte fin când e părăsit. Deţine informaţii strict secrete, pe care nu o să le dezvăluie niciodată deoarece nimeni nu are nevoie de ele. Membru onorific într-o importantă organizaţie internaţională, filiala Europa de est, al cărei nume nu pot să-l dezvălui pentru că nu-l ştiu. Nici eu nici altcineva, pentru că nu există. Şi cotizant fanatic la o sectă unde alţii îi învaţă pe ei în schimbul unei taxe lunare, de ce s-au născut şi ce înseamnă fericirea. Respectivii editând şi o broşură, mulţumită aportului financiar generos al bunului meu tată, care a înţeles printre primii cât de necesar este pentru români să afle cum pot să devină fericiţi în 24 de ore cu numai un milion de lei. Chel, nefumător, transcendental, miop. Ştiţi expresia aia, şi futut în cur şi cu bani luaţi? E, cam pe-acolo…

El: Mama, de doi ani, poposită înger…

tabloul 3

Ea: Intrasem într-un magazin şi-mi cumpărasem o pereche de pantaloni cu buric. Dintr-aceia cu talia joasă. Şi-apoi plecasem aşa, crazy şi cu buricul tulburător de sexi, să mă plimb. Mă scosese din sărite o pipiţă de-asta de 16 ani cu corp superb descălecată dintr-o maşină decapotabilă, pe care am surprins-o când se uita la mine cu milă. De fapt nu ştiu dacă ea m-a enervat sau faptul ca maşina din care coborâse avea număr de Franţa. Întotdeauna am iubit Parisul, fără să ajung vreodată să-l văd. Nu ştiu de ce. Poate de la frumosul Paris care, cândva, a rapit-o pe şi mai frumoasa Elena… De departe, aia a fost cea mai îngrozitoare dimineaţă din viaţa mea.

El: Cu o noapte înainte nu dormisem deloc. Un nenorocit de vecin chiuise din zece în zece minute. Nu mai ştiu exact ce căcat de sărbătoare fusese… Sfântul Ion, Mihail şi Gavril… oricum nu contează. Ideea e că eu, după o noapte nedormită, sunt varză. Traversam oricum o perioadă neagră. De câteva luni împlinisem treizeci de ani şi încă nu puteam să înţeleg cum reuşisem ca până la vârsta asta să nu fac nimic memorabil. Cum să spun, nu îndrăznisem să-mi doresc s-ajung chiar Ricki Martin, dar măcar un fotbalist onorabil, la o echipă de jumătatea clasamentului din China sau Indonezia, ceva acolo… Încercasem chiar să descopăr eroarea, scriind o listă cu paşii greşiţi pe care îi făcusem până atunci în viaţă. Însă… nu-mi descoperisem nicio vină. Ba, dimpotrivă, umplusem lista cu virtuţi. Unele dintre ele de mare calitate umană. (amuzat) Şi acest lucru îmi adâncise şi mai tare confuzia…

Ea: Şi cu buricul gol, lucrurile stau la fel. În dimineaţa aceea cred că şi în curul gol dacă aş fi umblat, deşi nu sunt genul, nu s-ar fi schimbat nimic. Când ai o dimineaţă de căcat înseamnă că ai o dimineaţă de căcat. Şi cel mai bine e să accepţi asta. Trebuie să o laşi în pace. Nu te pune cu ea pentru că dacă se ambiţionează, te nenoroceşte!

El: Ştii cum e când după o noapte de nesomn intri dimineaţa în baie şi vezi că nu mai ai şampon, săpun, că ţi s-a terminat deodorantul şi oricât de tare ai sugruma pasta de dinţi nu mai vrea să iasă nicio picătură din ea? Ei, bine, în cazul meu şi apa calda era oprită.

Ea: Ma afundam cu fiecare pas. Coboram, parca, nişte trepte.

Şi-mi tot veneau în cap acorduri de pian. Deşi nu mi-a plăcut niciodată pianul, am terminat conservatorul la secţia pian. Tata şi-a dorit foarte tare să fac asta.

E foarte sensibil la succesiunea re, fa diez, şi, de diez, mi bemol tonalitatea şi minor. Din păcate, niciun compozitor celebru nu a rezonat la aceleaşi acoduri, eu fiind astfel aleasa să-l alin acest cumplit dor, aproape zilnic, de-a lungul întregii copilării. Pot spune că am avut noroc îmbrăţişând pianul, mamei mele placându-l foarte tare cursele de motociclete.

El: Burta ei mi-a atras privirea. N-avea o burtă mare. Sigur, nici mică nu era dacă mi-a atras privirea. Dar era foarte sexi. Buricul mai exact. Şi mersul ei… parcă mergea în sus… N-am mai putut să-mi dezlipesc ochii. M-am ţinut după ea vreo trei străzi. Parcă cineva mă împingea să o urmez. Deşi mă grăbeam să ajung în altă parte. Nu-mi mai amintesc exact unde, dar era o întâlnire foarte importantă… în perioada aia nu prea obişnuiam să ies din casă fără un motiv serios…

Ea: După câteva clipe de mers bezmetic pe străzi, ghinionul m-a împins să întorc privirea spre o vitrină de bijutieri… Şi m-am văzut, printre cercei, broşe şi inele de aur… O focă gravidă cu ochii umezi, singură şi înfiptă într-o pereche ridicolă de pantaloni cu buric. O geantă în care el înghesuise cu pumnii crizele de personalitate… Fututǎ bine şi abandonată. Cam asta era, pe scurt, situaţia în care mă aflam.

El: Eram în spatele ei, deja îi simţeam mirosul, când s-a oprit brusc în faţa unei vitrine. Niciodată nu au întors femeile capul pe stradă după mine… Ce vreau să spun e că nu mă aşteptam să-mi sară în braţe. Nici nu a făcut-o. Mi-a privit doar chipul, în geam… Am transpirat instantaneu. M-am simţit, cum să spun, pentru prima oară în viaţă – BĂRBAT. Mă uitam trăsnit la ea şi nu-mi venea să cred că şi ea se uită la mine. A fost dragoste la prima vedere. Nu prea-i vedeam ochii din cauza soarelui, dar eram singura persoană din spatele ei… şi-am înţeles… Ea era…

Ea: Niciodată să nu te uiţi în ochii tăi când ai o dimineaţă proastă. Pentru că ce găseşti acolo, te distruge. Nici nu ştiu dacă eram supărată pe el. Ştiam că o să plece. De câteva săptămâni se purta foarte ciudat. Îmi aducea flori, vorbea cu mine… Îmi tot spunea că sunt o

femeie minunată. Niciodată nu mai făcuse asta până atunci. Îmi dădea încredere. Încerca să se asigure că n-o să mor după ce o să plece. Sau ceva de genul ăsta. Nu ştiu de ce au bărbaţii nevoie de asta. Le place să creadă că uşa ta va rămâne mereu deschisă pentru ei. Că tu o să-i iubeşti toată viaţa, o să-i respecţi şi de ce nu, o să te bucuri de fericirea lor în braţele altor femei. Ba chiar, din când în când, în perioadele lor de cumpăna, o să-l primeşti în patul tău, neîntrebându-l niciodată nimic, doar ascultându-le neliniştile şi mângâidu-l... Simţeam cum se ridică uşor, uşor, plânsul amestecat cu voma. Genunchi, pântec, ficat, umeri, gât...

El: În clipele alea sunt sigur c-am avut puteri supranatuale... Simţeam cum intru în corpul ei, cum o cuceresc centimetru cu centimetru... genunchi, pântec, ficat, umeri, gât... Şi nu ştiu de ce îmi răsunau în urechi sfaturile tatălui meu: „femeia... tre' să intri tare în ea. Ca dacă o laşi aşa, ţi se urca-n cap. Şi dacă ti s-a urcat în cap, n-o mai dai jos. Şi c-o femeie grasa şi rea pa cap... da-o-n pizda mă-sii, ca aia nu mai e viaţa".

Ea: Şi-am rupt-o, îngrozită, la fugă, încercând să scap de privirea necruţătoare a celui mai înverşunat duşman al meu... Eu însămi.

El: Şi a început, uşor, să alerge, invitându-mă, parcă, la dans...

Ea: Am alergat o oră cred, încercând din răsputeri să mă desprind de mine însămi ca dintr-o blană îmbâcsită. Aş fi vrut să păţesc ca în BACK TO THE FUTURE, ştii filmu' ăla cu maşina timpului care la o anumită viteză dispare în altă lume? Numai că de câte ori eram foarte aproape să mă desprind, îl vedeam în braţele nenorocitei ăleia cu faţă de copil. Şi în clipa aia simţeam ce simte o maşină când cineva îi scoate brusc cheia din contact la 200 de km la oră. Şi o luam de la capăt. Nu puteam să mă opresc pentru că aş fi început să vomit... doar închideam ochii... şi fugeam. De el, de ea, de mine... de tot!

El: Nu mai atingea pământul... Zbura. Sunt sigur că în dimineaţa aia, avea aripi. Da, aşa este. În dimineaţa aceea am văzut prima oară cum zboară un înger. Dacă în vitrină m-am îndrăgostit de ea, cu zborul ăsta m-a cucerit definitiv.

Ea: Alergam din ce în ce mai tare... Parcă nu mai fugeam eu, parcă altcineva mă împingea de la spate. Alergam atât de tare că nu

mai simţeam nimic… vedeam doar nişte linii lungi şi de undeva se apropia uşor, un vuiet…

El: Am trecut pe lângă ea aproape lovind-o, când s-a oprit. Pentru că deja prinsesem şi eu o viteză foarte mare. Am avut nevoie de câţiva metri ca să mă opresc. Ieşisem din oraş… A stat pe loc câteva clipe… apoi s-a întors brusc spre șosea.

Ea: Vuietul devenise mai clar… spunea vino, vino, şi mi-era foarte cald.

El: Nu ştiu exact când şi-a scos scos tricoul şi sutienul, pentru că a făcut-o foarte repede. Și am văzut-o goală… din spate cei drept… Pentru că deja călca hotărâtă şoseaua…

Ea: Simţeam că o să iau foc… şi parcă îmi strângea cineva capul într-o menghină… asta cu menghina sună a clişeu?… de fiecare dată când povestesc întâmplarea asta găsesc mici defecte şi încerc să le corectez din mers… sigur, nu în locurile esenţiale… o mai cosmetizez puţin… pentru că ador această întâmplare… e cea mai importantă din viaţa mea, nu?

El: N-am lăsat-o să se dezbrace de tot, pentru că venea un camion. O iubeam deja foarte mult şi nu aş fi vrut pentru nimic în lume să o pierd. Ştiam că am întâlnit femeia vieţii mele, şi dacă aş fi pierdut-o, aş fi pierdut tot.

Ea: Am simţit cum cineva mă apucă cu putere de umăr şi mă trage în spate. Apoi am auzit un camion claxonând lung… şi aici cred că este un loc unde aş putea să mai schimb câte ceva. Un camion sună aşa, banal. Un camion. Sigur, e mai bine decât o căruţă… dar câteva camioane cred că e mai potrivit… sau nişte… aşa e cel mai bine. Nişte camioane… Și mi s-a făcut frig…

El: A început dintr-odată să tremure. Deşi afara era chiar foarte cald…

Ea: Eram aproape goală, cu un tip, pe marginea șoselei. Ştii că se spune – ce anume ţi-a plăcut la el prima oară? Ce te-a atras? Pe mine ochii. Durerea din ochii lui. Avea o privire, cum să spun, din altă lume. Pleoapele îi erau căzute… m-a cutremurat. Eram sigură că e genul acela de bărbat care scrie poezii.

El: Exact în clipa în care am pus mâna pe umărul ei ca s-o

opresc, am simţit cum o nenorocită de musculiţă se înfige cu putere în ochiul meu stâng. Ştii cum e când îţi intră ceva în ochi? N-am vrut ca primele mele cuvinte să fie spuse cu ochii închişi, aşa că am tăcut. Ce era să fac? Mă ustura cumplit.

Secţiune 1.01 Ea: Şi a început să plângă. Fără niciun cuvânt. Avea un fel tare ciudat de a plânge. Ca un copil… Se tot freca la un ochi. Era… duios. Şi cu toate că era cea mai nenorocită dimineaţă din viaţa mea, am simţit nevoia să-l ajut. L-am mângâiat pe obraz, apoi l-am strâns în braţe.

El: Deşi mă ustura destul de tare ochiul, deşi era prima oară când o vedeam, deşi nu obişnuiesc să fac aşa ceva pe marginea străzii… când m-a atins, am avut erecţie. A fost cea mai rapidă şi mai nenorocită erecţie din viaţa mea.

Ea: S-a lipit strâns de mine şi n-a mai vrut să-mi dea drumul. Parcă aştepta asta de o viaţă. Era mai părăsit ca mine. Nu ştiu cum am început să ne sărutăm…

El: Eram îmbrăcat cu nişte nenorociţi de pantaloni italieneşti, dintr-un material foarte subţire şi fără buzunare. Şi vara nu port niciodată chiloţi, pentru că mă irit… Nici în mână nu aveam nimic, o geantă, ceva, după care să mă ascund, pentru că îmi plăcea să creadă lumea că tocmai am coborât din maşină. N-am ştiut cum să mă feresc altfel… aşa că am îmbrăţişat-o… Nmai că ea a început să mă sărute şi îmbrăţişarea s-a complicat…

Ea: Mă strângea în braţe ca un nebun. Plângea şi îşi ştergea disperat ochii ca să nu observ că plânge.

El: Nu ştiam ce să mai fac… erecţia nu dădea semne de retragere…

şi simţeam musca aia nenorocită cum se zbate în ochiul meu…

Ea: Nu-i nimic, i-am zis. Şi mie mi se întâmplă. Ştiam că cei care scriu poezii sunt de regulă foarte timizi. Şi-am început să plâng şi eu… pentru el, pentru mine, şi pentru alte chestii…

El: Ai sărutat vreodată o femeie în timp ce plânge? Eu, până atunci, nu. În viaţa mea nu mă mai sărutase nimeni cu atâta patimă… Şi, poate de la oboseală, că alergasem destul de mult şi nu prea eram antrenat, poate dintr-o neatenţie, sau poate din cauza nenorocitei ăleia

de musculiţie, cine ştie… am ejaculat.

Ea: A fost incredibil… te rog să mă crezi… inCRE-DI-BIL!

El: Imediat după, am trăit câteva secunde din viaţa unei omizi… Singurul lucru demn pe care îl mai puteam face era să o rup la fugă. Şi mi-a trecut prin cap. Numai că nu eram sigur că şi ea, la rândul ei, o să alerge după mine. Am încremenit într-un rânjet penibil, aşteptând hohotul ei de râs. Numai că ea nu a început să râdă… Poate şi asta m-a făcut să rămân acolo, în faţa ei, ca un idiot. M-a privit destul de lung, apoi m-a luat de mână, și am mers în casa ei.

Ea: Așa a început totul. Sigur că era un necunoscut. Sigur că era o nebunie. Sigur că eram gravidă. Sigur că eram într-o îngrozitoare depresie. Sigur, sigur, sigur. Nici astăzi nu pot să-mi explic de ce. Chestia asta, să-ţi ejaculeze un bărbat în braţe, doar pentru că l-ai sărutat, m-a făcut să mă simt cea mai dorită femeie din lume. Ştiu că putea să fie un pervers nenorocit, un criminal, un monstru… Și pe deasupra aveam copilul unui alt bărbat în pântec… Dar nu mă simt vinovată cu nimic.

El: N-am mai cucerit niciodată o femeie ejaculând în braţele ei pe marginea străzii având o musculiţă în ochii… cu atât mai puţin o viitoare mama. Dacă mi-ar fi spus cineva înainte că asta poate fi o metodă de cucerit femei, sunt sigur că ar fi avut nevoie de foarte mult timp să mă convingă… și eu sunt un tip credul.

Ea: Mama a fost foarte încântată de această poveste. I-a plăcut foarte tare numele lui, Martin, deşi pe el nu-l chema aşa. M-a întrebat apoi, dacă Martin ăsta are casă, pentru că ea nu mai poate să găzduiască o nouă poveste de iubire de-a mea. Şi e foarte bine că sunt deja însărcinată diminuându-se astfel riscul de a mai rămâne încă o dată atâta vreme cât deja sunt. Şi mi-a mai spus că are şi ea dreptul la viaţa ei personală, măcar acum, la a doua tinereţe. Şi nu în ultimul rând, să nu cumva să uit să-l sun pe data de 26 pe hipopotamul care o fute pe ea acum, deoarece atunci va fi ziua lui de naştere şi îi place să primească multe telefoane de felicitare. Dar să nu cumva să vin să-i urez personal ceva, pentru că or să dea o petrecere şi sunt invitaţi numai prietenii…

El: N-am mai apucat să-i povestesc mamei nimic despre asta…

Ea: Tata s-a îmbulzit să-mi explice că e o chestie complicată şi supermodernă, chiar trendy şi că sunt o femeie incredibil de norocoasă. Că numai 0, 2 % din femeile gravide au şansa să se reîndrăgoastească de un alt bărbat în timpul sarcinii. Că de regulă toată sarcina şi încă trei patru ani după, femeia însărcinată suferă după tatăl copilului. Din această cauză copiii care trăiesc în primii ani ai vieţii fără tată devin mai târziu foarte mămoşi. Pentru că mamele părăsite, încearcă să suplinească lipsa celuilalt părinte cu un surplus de afecţiune. Mai exact, intră peste ei în baie când aceştia fac pipi până pe la 19 – 20 de ani îşi fac baie împreună cu ei şi multe alte chestii la fel de interesante din care nu am înţeles nimic. După care i-a sunat telefonul şi a năvălit pe uşă afară, neuitând să-mi înghesuie în palmă 1 milion de lei, rugându-mă să stau liniştită că vom mai discuta şi data viitoare despre asta. Acum trebuie să meargă s-o ia cu maşina din faţa facultăţii particulare pe Yola, aia pe care o fute el acum, care nefericita a mai ratat un examen de admitere la psihologie sau la pedagogie… şi din pricina asta e foarte, foarte tristă. Şi lui nu-i place să o vadă tristă… pentru că el o iubeşte foarte mult…

El: Singura nelămurire a tatălui meu a fost de ce alerga ea, gravidă fiind, pe marginea şoselei? Şi cum de am putut să mă îndrăgostesc de o femeie gravidă când sunt atâtea femei negravide pe pământ? Nu cumva sunt homosexual? N-am avut timp să-i povestesc chiar totul pentru că în cele 12 – 14 minute de discuţie destul de relaxată altfel, s-a emoţionat atât de tare încât s-a îmbătat criţă. Şi a început din senin să-mi cânte ceva, ca o doină populară cu subiect, în opinia lui, edificator. Aşa sunt zilele mele/ Una bună zece rele, îndepărtându-se în acest fel, evident, în încercarea lui disperată de a-mi da un sfat coerent, de subiect. Începând apoi, inevitabil, să-şi plângă viaţa personală atât de plină de nenoroc şi sfârşind prin a-mi cere bani pentru plata telefonului fix, factura depăşind din nou un milion de lei, lucru inexplicabil, atâta vreme cât el nu ridicase receptorul nici măcar să-mi ureze la mulţi de ziua mea, (tocmai) din economie. Tot el lămurind într-un final problema: când e să se aleagă prafu' se alege prafu' de toate, reluându-mi încă o dată vechea şi emoţionanta poveste, respectiv pasajul cu ce câine a fost el şi ce javră a

ajuns, şi că-i fute în gură pe-ăştia care sunt acum la putere. Şi, dintr-un sentiment patern greu de controlat mi-a mai spus o dată printre dinţi că el m-a făcut pe mine şi nu eu pe el reamintindu-mi că poate să-mi facă foarte mult rău dacă vrea, şi asta doar aşa, pentru că el e tatăl meu şi nu invers, cum aş fi vrut eu.

Ea: Norocul nostru a fost că el avea un apartament cu două camere confort doi, într-un bloc de zece etaje, undeva, la ieşirea din oraş.

El: Ea locuia într-un apartament cu trei camere confort unu, cu baia şi bucătăria la comun. Împreună cu două tipe, una dintre ele deja măritată, iar alta, rămasă dintr-o poveste sfâşietore de dragoste, cu un copil care semăna leit cu cel mai bun prieten al celui pe care îl iubise ea… respectiv cel care, în opinia ei, ar fi trebuit să fie tatăl acestui copil… sau cam aşa ceva… nu mai ştiu exact, pentru ca în cele câteva clipe în care am pus într-o geanta şi două cutii de carton lucrurile ei, am auzit de atâtea ori povestea asta încât atunci când am plecat am uitat-o complet… Una peste alta, nu mi-a fost greu să o conving să locuim împreună. Apartamentul meu avea şi o jumătate de metru de balcon închis… adică, orice s-ar spune, eram o partidă… aveam o casă în România.

Ea: 48 de metri pătraţi cu balcon baie şi bucătărie. Bucătăria era o nişă de fapt dar am închis cu o perdeluţă pe care a desenat el o clanţă. Semăna izbitor de tare cu o uşă… M-am mutat la el ca dintr-o cameră în alta. Numai ca aici, de cum am deschis uşa, m/am simţit din nou acasă. După foarte multă vreme.

El: Am trăit prima lună de vis din viaţa mea. Se trezea în fiecare dimineaţă veselă. Era de un optimism incredibil. Aveam un scaun vechi, cu spătar. Îi plăcea să se aşeze pe el şi să mă privească minute în şir fără niciun cuvânt. De câte ori se uita în ochii mei, îmi venea să fac ceva important pentru omenire. Să opresc războiul din Iraq, să descopar cine l-a împuşcat pe kennedy… ceva de genul ăsta. Cred că în acea perioadă puteam să dărâm munţi… Era imposibil să nu o iubeşti… Atunci am înţeles de ce, pe timpuri, cavalerii se luptau în turniruri pentru inima femeii iubite…

Ea: Deşi avea mai degrabă o alură de rugbyst, era de-o delicateţe

uluitoare… S-a chinuit o dată o noapte întreagă să convingă o muscă sa iasă afară din cameră, scuzându-se în mii de feluri, nedorind să o omoare pentru că şi ea avea dreptul să trăiască, ca toţi ceilalţi… Iubea foarte mult viaţa… Iar eu (*în şoapta*) îl adoram…

El: După asta, burta a început brusc să crească, copilul să se mişte şi din grijă pentru el am încetat să mai facem dragoste. Erau momente când simţeam că e al meu. Eram chiar foarte hotărât să încep să muncesc mai mult, pentru a-i asigura o viaţă mai bună.

Ea: Aşteptam împreună să nasc. Îi alesesem deja numele. Martin, cum altfel… Tipul ăsta, care ejaculase pe stradă, în braţele mele, mă iubea foarte mult.

El: Începusem să fiu nervos… pentru că se apropia momentul să devin tată. Nu e cel mai uşor lucru să fii tata. Cu ea nu am vorbit niciodată despre cel dinaintea mea… Pur şi simplu nu am avut când… ne iubeam prea mult ca să pierdem vremea cu vorbe… Îi eram profund şi sincer recunoscător acelui om, că o părăsise. Atât.

Ea: Citise undeva că sugarul se trezeşte foarte des în timpul nopţii şi atunci trebuie să fie cineva la capul lui… ca să nu se simtă singur mai târziu. A încercat, în câteva rânduri, să-mi explice şi mie, dar nu am înţeles. Îşi luase un ceas cu vibraţii, ca să nu mă deranjeze pe mine, şi-l punea să sune noaptea din oră în oră… deschidea geamul la bucătărie, fuma o ţigară, apoi se culca la loc… Se antrena! Ultima mea lună de sarcină a fost foarte obositoare pentru el…

El: E foarte important să te simţi iubit din prima clipa. Copiii simt când sunt doriţi. Pe ei nu poţi să-l minţi niciodată. Şi chiar dacă se mai prefac din când în când ca nu observa… ei ştiu.

Ea: Stătea la panda… Doar ridicam ochii şi începea să se agite. Mă implora să-l cer să facă ceva. Auzisem şi eu ca atunci când sunt însărcinate, femeile au tot felul de pofte. Eu n-am avut. De multe ori îi ceream să-mi aducă lucruri de care nu aveam nevoie, doar pentru ca lui îi plăcea atât de mult.

El: Totul decursese normal până atunci. Mersesem la toate controalele. Medicul ne asigurase de fiecare dată că totul o fie bine. Ea, era cea mai frumoasă şi mai sănătoasă femeie însărcinată din lume… Numai că…

Ea: Insuficienţă respiratorie. Se mai întâmplă. Lasă, că sunteţi tineri, mi-a spus doctorul. Bine că n-a murit peste doi-trei ani. Ar fi fost mult mai dureros. Bine că n-ai murit şi tu. Slavă Domnului, eşti foarte sănătoasă. Poţi să mai faci 20 de copii dacă vrei, nu ai de ce să-ţi faci griji. Așa a fost să fie. Sigur că da, doar că atunci eu îmi doream acest copil, nu pe altul. Era un copil dorit… Copilul nostru… Şi ştiam că va fi iubit toată viaţa… Atunci, eu trebuia să devin mamă…

El: Mi-a fost foarte greu să înţeleg de ce… Cred că atunci, acest copil ne-ar fi salvat. Cu siguranţă ne-ar fi salvat. Singura mea greşeală a fost că l-am scos din calcul pe Dumnezeu cu felul lui ciudat de-a aranja lucrurile…

Ea: Nici nu au vrut să mi-l arate… El a fost peste tot… ca tată… Sunt o groază de formalităţi… L-am îngropat, apoi la Ghencea… ca pe un om…

El: Mi l-au pus în braţe cu un certificat de deces. Nu ştiu când am alergat peste tot să completez fişele alea… Apoi, slujbă, cimitir, pomană… Una peste alta, am mai plâns o dată pentru mama…

Ea: Da…

El: Da… ne-am cam speriat atunci… Amândoi aveam nevoie de cineva… care să ne spună că au mai păţit-o şi alţii… şi că o să fie bine… de o nenorocită de mângâiere…

Ea: Atunci a apărut mama. Nu ştiu cum ne-a găsit.

El: Când am văzut-o pe mama ei, m-am bucurat poate un pic cam tare. Ea era încă speriată. Îi era frică… aşa, că tot ce face, e greşit… Şi m-am gândit că maică-sa, ca mamă, o s-o consoleze mai bine decât aş fi putut s-o fac eu, ca om.

Ea: A intrat pe uşă plânsă, lefteră şi cu o mare nevoie de compasiune. Hipopotamul care o futea pe ea, născut pe 26 ale lunii, îi vânduse tot şi o dăduse pe uşă afară, cu un şut în cur.

El: N-a venit cu mâna goală. Ei i-a adus o icoană cu Maica Domnului pe sticla. Mai exact, pe un borcan dintr-acela mare, în care se ţin de obicei murăturile). O capodoperă a genului abstract, cred… nu stăpânesc prea bine zona, pentru că Doamne iartă-mă, nu se vedea decât un singur ochi, celălalt atârnând în interiorul borcanului… Iar mie mi-a adus un pulover de la second-hand, respectivul pulover

nefiind tocmai în pas cu moda, și pe deasupra destul de trecut de prima tinereţe. Dar cu timpul s-a dovedit foarte util. În nopţile răcoroase ne mai înveleam cu el pentru că era exact cât patul. Şi de ce să nu privim lucrurile aşa… am considerat că mi-a adus cadou o pătură…

Ea: Abia după vreo săptămână s-a oprit din plâns. Pentru ca după câteva ore să reînceapă când și-a amintit că eu, fiica ei, fusesem gravidă și că în tot timpul ăsta mă neglijase. Şi că Doamne-Dumnezeule, ce mamă rea era ea. Bineînţeles că am consolat-o.

El: Când mama ei a aflat că Martin a murit la naştere, am avut parte de nu mai puţin de cinci leşinuri consecutive în numai zece minute. Urmate de alte trei din oră în oră. Iar ţipătu' acela sfâşietor, de ce Doamne, nici astăzi nu mi-a ieşit din urechi. E incredibil cât de tare pot să sufere unii oameni, fără să simtă nimic…

Ea: Câteva săptămâni a trebuit să o consolăm noi pe ea, pentru că una două-cădea în nesimțire. Şi nu putea să-și revină decât cu o masă consistentă, încheiată cu un pahar de vin bun, acest lucru lăsând o urmă adâncă în austerul nostru buget. Din nou am avut noroc cu acest băiat… el alegând să nu-mi reproşeze niciodată nimic.

El: Ce vină avea ea că mă-sa era o pramatie? Bineînţeles, că o iubea foarte mult. Era mama ei, nu? Părinţii nu ni-i alegem. E normal ca o fiică să-și iubească mama chiar dacă mama nu-și iubeşte fiica. Eu chiar înţeleg cum vine asta. În orice caz, a trebuit să ne obişnuim cu mă-sa prin casă, pentru că nu a mai dat semne că ar vrea să ne părăsească. Şi pe bună dreptate, câtă vreme masa era asigurată, și vinul de fiecare alb, de ce ar fi făcut-o? Şi-apoi unde era să se mai ducă ea, o femeie bătrână şi singură? Pe străzi s-o violeze, din când în când, te miri cine? Am lăsat-o în pace. Probabil a fost o decizie în asentimentul Domnului Dumnezeu, pentru că în câteva luni s-a umplut casa cu îngeri. Pe sfântul Gheorghe cu suliţa pictându-l în ulei, din considerente ascunse mie, chiar pe capacul de la Wc-ul. Fapt care m-a ajutat să descopăr o nouă şi nebănuită taină a vieţii-constipaţia.

Ea: Toţi oamenii greşesc. Eşti cu adevărat puternic când poţi să ierţi, nu? De ce i-aş mai fi reproşat mamei toată copilăria în care ea s-a

ascuns de mine? La ce bun să-i amintesc că nu m-a îmbrăţişat niciodată? Mai ales acum, când era clar că e la capăt de drum?

El: Şi într-o după amiază, când casa noastră arăta deja ca biserica Sfânta Vineri, iar eu devenisem mai intim decât mi-aş fi imaginat vreodată cu Sfântul Gheorghe, cine ne calcă hotărât pragul? Cuviosul tata, înfăşurat într-un steag alb vişiniu. De-o săptămână se pregătea de cel mai important derby al campionatului nostru de fotbal. Rapid, echipa lui de suflet, urma să înfrunte Steaua. Deşi era foarte grăbit, am avut timp să i-o prezint pe aia care alerga gravidă pe marginea şoselei, el amintindu-şi foarte greu de ea şi apoi pe mama ei. Şi fără să ne întrebe de ce ea nu mai ce gravidă s-a aşezat la masă, mâncându-ne tot, inclusiv măslinele şi jumătatea de ceapă aproape uscată pe care de o săptămână nu ne înduram să o aruncăm… din economie. După care a plecat la meci. Dar nu singur, ci împreună cu mama ei, care între timp devenise o persoană foarte interesată de poziţia în clasament a echipei Rapid Bucureşti.

Ea: Tatăl lui era un tip simpatic. Sigur nu pentru toată lumea. Ca tată nu ştiu ce calităţi avea, dar, aşa, ca om, era o prezenţă plăcută. Mărturisesc că am râs şi eu la câteva glume de-ale lui.

El: N-am aflat niciodată ce a făcut Rapidu' în după amiaza aceea. Probabil un meci mare, pentru că după, nici tata nu a mai vrut să plece de la noi. S-a bucurat atât de tare încât a rămas să doarmă cu mama ei. Şi am avut astfel deosebita plăcere să auzim o noapte întreagă de ce Steaua e o echipă de căcat, şi de ce, filosofic vorbind, e mai bine să-i fuţi tu pe ei în gură decât ei pe tine în cur. Imixtiunea fotbalului brut în filosofia religioasă s-a făcut într-o singură noapte. Şi, dacă am numărat eu bine, cred că în patru etape. Prima scurtă, celelalte trei ceva mai lungi. Tatăl meu sărind cu o sprinteneală de invidiat, de pe stadion, direct în curtea bisericii. Şi iată-ne două cupluri în două camere cu baie şi bucătărie comună.

Ea: Viaţa noastră sexuală afectată de naşterea lui Martin, şi care uşor-uşor, părea că începe să dea semne de viaţă, a încetat brusc şi definitiv odată cu startul relaţiei lor.

El: Toată noaptea făceau sex pentru că la anii lor, nu-i aşa, ce mai aveau de pierdut? Şi am auzit nume noi. Cocoşelu lu' mama,

Degeţica lu' tata. Pentru că dialogau tot timpul, se întrebaue bine aşa, vrei altfel, dacă te doare spune-mi, nu mă doare, dar cum mă simţi, uriaş, nu te mişca, nu te mişca... şi apoi venea acel „Se, a o, să moară Dinamo!" al lui tata! Timp de câteva săptămâni, am auzit de trei ori, uneori chiar de patru cinci pe noapte, acest strigăt înfricoșător de luptă al tatălui meu. După care întotdeauna urma o mică pauză, moment în care noi ne grăbeam să aţipim... Apoi tatăl meu, proaspăt convertit la filosofia mamei ei, într-un exces erotic, a vândut casa părintească. Supărat fiind pe noi, pe mine şi pe iubita mea, că încetasem orice fel de finanţare. Şi asta după ce el îşi mâncase toată viaţa de sub unghii ca să mă crească pe mine! A cheltuit apoi toţi banii cu mama ei, prima dragoste adevărată din viaţa lui, pe aripioare picante de la K.F.C, pe placintele cu mere de la MacDonald's şi, din când în când, pe ţuica. Ba de vreo trei, patru ori, nu ştiu exact cu ce ocazie, au băut şampanie.

Ea: Iubirea e ceva foarte straniu. Cel puţin pentru mine. Întotdeauna am respectat acest sentiment. Şi, de ce să nu recunosc, îmi plăcea să o văd pe mama fericită. Sigur, nu petrecea nici acum mai mult timp decât de obicei cu mine, chiar dacă locuiam împreună în câţiva metri pătraţi. Chiar nu ne vorbeam câte două, trei zile. Dar ce mai era de zis?

EL: Şi tata a revenit în forţă la viaţă, nepomenind niciodată nimic, cel puţin în prezenţa mea, despre moartea mamei. A reînceput să scrie poezii, de ce să nu recunosc-drăguţe, pe care i le dedica mamei ei. Apoi i-a venit ideea să le publice, rugându-mă să-l ajut cu o relaţie ceva, să nu se ducă el şi să-l refuze ăia, că-i fute în gură de nu se văd.

Ea: Mama întinerea cu fiecare zi. Era incredibil cât de bine putea să-i facă această relaţie. Toată noaptea râdea. Nu mai picta îngeri. Asta şi pentru că nu prea mai avea pe ce, toată casa noastră fiind, presărată cu diferite chipuri stranii de îngeri. Ultimul chip de înger realizat de ea fiind al tatălui lui, devenit peste noapte, în viaţa ei, un sfânt.

El: Şi uşor, uşor, inevitabilul s-a produs. Am început să-i deranjăm. Eu, ca tânăr responsabil, trebuia să merg la serviciu, în consecinţă mă trezeam în fiecare dimineaţă la ora 6... ei se culcau târziu... casa fiind mică... oricât de atent umblam, făceam zgomot. Iar ea, iubita mea, avea în fiecare dimineaţă obiceiul de a mânca ceva

înainte de a-şi bea cafeaua. Frigiderul nostru era destul de vechi, şi nenorocita aia de uşiţă scârţâia de fiecare dată. Şi apoi, întotdeauna ibricul de cafea era murdar de ţuică. Fără ţuică fiartă tatălui meu fiindu-i imposibil să scrie poezii noaptea.

Ea: Poate din cauză că nu stăteau singuri, relaţia lor a început după o vreme să şchiopăteze. În orice relaţie, ai nevoie din când în când de intimitate… Să umbli în chiloţi, chestii de-astea. Ei nu umblau decât foarte rar în chiloţi, pentru că de cele mai multe ori stăteau în pielea goală, fiind, spre norocul nostru, foarte destupaţi la minte. Noi eram mai reticenţi. Eu, după naştere, rămăsesem cu un pic de aripioare, şi el făcuse un pic de burtă… probabil că nu mai eram tocmai graţioşi.

El: Şi au urmat lupte crâncene. Noapte de noapte ne trezeam în mugetele de furie ale tatălui meu sau în sughiţurile de plâns ale mamei ei. Uşile trântite şi vorbele grele aruncate pe palier sau chiar în faţa blocului de cei doi au trezit în vecini o interesantă şi sinceră simpatie. Niciunul dintre aceştia nemaidorind să-mi răspundă la salut. După o vreme renunţând şi eu să le mai vorbesc.

Ea: Nu mai ştiam ce să facem. Am vrut chiar să fugim, dar nu aveam niciodată suficienţi bani ca să plătim o chirie.

El: Şi într-o primă noapte liniştită, după multe şi încrâncenate lupte, am primit un telefon. Fix la orele două din noapte. Primul telefon personal de la tatăl ei. M-am emoţionat foarte tare…

Ea: Şi-ntr-o noapte a sunat tata. Era prima oară când suna la noi. Plângea şi m-a rugat să i-l dau la telefon pe el, pe care nu ştia exact cum îl cheamă, pentru că vrea să-i spună ceva ca între bărbaţi…

EL: Prima discuţie cu tatăl ei a fost foarte scurtă. M-a întrebat dacă sunt un tip bine croit, deoarece ar avea nevoie de ajutorul meu, pentru a-i cârpi unuia o pereche de palme, el personal nemaifiind la prima tinereţe.

Ea: Când el mi-a spus mie de ce anume îl căutase tatăl meu, a auzit şi tatăl lui, care întâmplător nu dormea. Acesta din urmă, nevrând în ruptul capului să-l lase singur pe fiul său. Aşa am asistat, cu mama în lacrimi, la plecarea lor, a iubitului meu, despre care ştiam că nu este cel mai agresiv om din lume, împreună cu tatăl său, care între

timp îşi prinsese părul cu o bandană, şi îşi rupsese maioul pe piept, să-l apere pe tatăl meu bun de nu ştiu cine.

El: Întâmplarea a făcut ca cel pe care trebuia să-l speriem să fie campion naţional la haltere şi proaspăt medaliat cu argint la olimpiadă… în afară de asta, soţul legitim al tipei pe care o iubea tatăl iubitei mele. Pe scurt, acesta fusese plecat din ţară pentru a apăra culorile patriei şi când s-a întors, şi-a găsit soţia îndrăgostită de altcineva, care, colac peste pupăză, se mutase deja în propria lui casă. Şi realmente a făcut o criză nejustificată de nervi, aruncându-l într-un moment de furie oarbă şi inumană pe noul chiriaş, respectiv cel care îi futea nevasta, respectiv tatăl iubitei mele, în stradă. Din stradă fusesem eu sunat, pentru a rezolva această situaţie cu forţa pumnului. În concluzie, a fost prima oară în viaţa mea când am luat bătaie împreună cu tatăl meu şi cu tatăl ei, acest lucru strângând foarte tare relaţia de prietenie dintre noi, eu fiind nevoit să mă întorc acasă cu ei în braţe… Tatălui meu, mai trăgându-i chiar eu câteva ghionturi pentru că înjura foarte tare, ameninţând pe toată lumea cu prietenii lui din tinereţe pe care dacă îi cheamă ia efectiv tot Bucureştiul în pulă şi multe alte chestii de acest gen, care ne-au ajutat să mai luăm o dată bătaie de la unii care nu au vrut în ruptul capului să înţeleagă că fusesem deja bătuţi măr.

Ea: Iubitul meu şi-a pierdut serviciul după noaptea aceea, pentru că a stat o săptămână în pat, şefii lui neputând să înţeleagă de ce. Tatăl lui a plecat a doua zi promiţându-ne că se va întoarce împreună cu nu ştiu ce prieteni din tinereţe, foarte violenţi.

El: Ştiam, atunci când a plecat tata, că nu se mai întoarce. Pentru că el nu avusese niciodată prieteni. Şi în afară de asta, îl văzusem o dată ieşind din garsoniera de sub apartamentul nostru unde locuia o femeie cu multe pisici. După care l-am văzut intrând. Şi-apoi iar ieşind şi tot aşa, de câteva ori. Şi mai fusese şi discuţia aia dintre noi, în care el îmi mărturisise, ca între bărbaţi, că s-a îndrăgostit de altă femeie. Şi că el s-a gândit şi la mine, când a hotărât să se mute la doi paşi sub casa noastră, pentru că sunt fiul lui şi vrea să mă ştie aproape. Oarecum, se încurcase cu această femeie, pentru mine. Şi, bineînţeles, dacă vreodată o să am nevoie de el, să nu ezit să-l caut, el fiind dispus să-şi

dea și viața pentru mine… cum de altfel știam.

Ea: Mama, dintr-una în alta s-a împăcat cu tata. Nu înainte de a scrijeli cu furie absolut toate chipurile de îngeri din casă și de a ma ruga sa nu îi povestesc chiar totul tatălui meu.

El: Cel mai greu pentru tatăl ei a fost să înțeleagă din ce religie provine chipul angelic al tatălui meu investit cu acele aripi alb-vișinii, culorile Rapidului. Lui, fiindu-i destul de străin fotbalul, i-a fost aproape imposibil să priceapă ce anume a atras-o pe sotia lui la tata. Au mai rămas după aceea să se certe încă vreo lună la noi în casă. Timp în care ea, iubita mea, a primit o ploaie de reproșuri din partea tatălui ei. Capul de acuzație fiind – cum ai putut permite o relație între mama ta și tatăl lui? Cu mine necatadicsind să schimbe nici măcar o vorbă, eu fiind fiul nenorocitului care îi pângărise nevastă.

Ea: În toată această perioadă mama a avut 16 căderi de calciu, soldate în ordine cu distrugerea televizorului color, care între timp ajunsese în camera lor, tata având nevoie permanentă de știri proaspete, a veiozei pe care o știam pe noptiera de la capătul patului nostru dar care între timp ajunsese, de asemenea, în camera lor, tot tata neputând să adoarmă fără veioză și nu în cele din urmă a oglinzii cu rama de lemn de nuc, primul lucru pe care îl cumpărasem împreună cu iubitul meu de la un anticariat, când mă mutasem în casa aceasta.

El: Și într-o altă binecuvântată dimineață, când ne-am trezit, nu i-am mai găsit. Tot în dimineața aceea nu am mai găsit nici cele șapte sute de mii, pe care le ascunsesem pentru plata întreținerii. După care nu i-am mai văzut niciodată…

Ea: Nu dormeam când au plecat. Le-am dat și ultimii noștri bani. Le-aș fi dat orice, numai să plece o dată pentru totdeauna. Cred că dacă ar fi căzut amândoi morți, n-aș fi simțit niciun regret. Nu-i mai iubeam. Mă vindecasem complet de ei. Pentru mine, dragostea părintească a fost ca o boală. Am încercat să plâng apoi, dar n-am putut decât să vomit.

El: N-am vorbit niciodată cu ea despre asta. Nici eu nu eram prea mândru de tata. Marele meu noroc a fost că eu apucasem să învăț trei lucruri vitale din copilăria mea alături de el, care m-au ajutat apoi la fiecare pas în viață. Să mă feresc de băutură, să nu-mi violez nevasta

şi să nu mă lupt niciodată pentru nimic, indiferent cât de tare mi-aş dori acel lucru. Îmi arătase, de-a lungul vieţii, cu o răbdare supraomenească, ce se întâmplă dacă nu respecţi aceste reguli.

Ea: Mama mea şi tatăl meu m-au dezvăţat să iubesc. Nu sunt supărată pe ei. Mă întreb doar dacă ei sunt fericiţi, cu felul ăsta al lor disperat de a trăi ultimii ani de viaţă până la sânge. Singurul lucru care m-a deranjat a fost că eu a trebuit să mă port ca un părinte cu ei. Eu a trebuit să-i înţeleg. Eu a trebui să am răbdare cu ei. Eu şi băiatul ăsta care a ejaculat în braţele mele.

El: Când am rămas singuri, casa a devenit deodată foarte mare. Ne-am luat o pisică, care după câteva zile a fugit. Apoi un câine, căruia i-a fost foarte greu să se obişnuiască cu noi. Schelălăind, primele două săptămâni, aproape seară de seară... Ea, însă, era de o zi la alta tot mai tristă. Şi după ceva vreme, a încetat să mai vorbească cu mine...

Ea: Apoi...

El: Nu ştiu unde am greşit. O iubeam şi ştiam că ea este femeia care trebuie să-mi facă un copil. Doar că ea... a hotărât să plece. Tot într-o bună dimineaţă. M-a sărutat plângând, lucru care m-a excitat din nou, a făcut dragoste cu mine, m-a aşteptat să fumez o ţigară apoi s-a ridicat, s-a îmbrăcat şi-a pus câteva lucruri într-o geantă, şi-a plecat. Am găsit mai târziu o scrisoare... E posibil să te îndrăgosteşti aşa, pur şi simplu de altcineva? Şi dacă se întâmplă... ce faci cu omul care încă te iubeşte? îi strângi mana şi-l spui am plecat? Şi-l mai arunci aşa, din uşa, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic... nu mai fuma aşa mult, c-ai ajuns la trei pachete pe zi, vezi ca becul de la baie e aprins şi să ai grija de tine?... Noi am crescut împreună. Ea nu mai e altcineva. Ea înseamnă şi eu. Ştiu că sună patetic, dar e o parte din mine... Cea mai frumoasă... şi... cum ar zice bunul meu tată... să-mi bag pula dacă ştiu ce să fac... (*zâmbeşte amar*)

tabloul 4

Ea: Diferenţa dintre viaţa mea şi un film bun a fost că la mine nu s-au legat lucrurile. Am avut toate ingredientele succesului numai că ordinea nu a fost cea mai fericită. Şi când interpretezi rolul principal în propria ta viaţă, fără să cunoşti dinainte scenariul, nu ai nicio satisfacţie. În plus, e îngrozitor de obositor. Ştiam că el suferise foarte

mult la moartea mamei lui şi pur şi simplu n-am putut să-i spun. Ce vină avea el? Am inventat o poveste încâlcită despre o iubire năucitoare, pe undeva pe străzile Parisului, şi-am plecat... *Pauză*) După câteva luni am întâlnit-o pe mama lui. Mă aştepta aici. Un om bun. Dumnezeu a vrut să întâlnesc prima mamă din viaţa mea, dincolo. O mamă care nu era a mea, dar care nu m-a lăsat niciodată să văd acest lucru. Pe Martin nu l-am întâlnit aici. Şi eram foarte nerăbdătoare să-l cunosc. Mi s-a spus că a fost trimis înapoi… pentru că de fapt el fusese trimis pentru mine nu pentru el… N-am prea înţeles, dar aici nu îţi explică nimeni de două ori… Încă sunt stângace printre ei… fac eforturi să mă adaptez. Şi am mai aflat că Dumnezeu are un fel mai complicat de a aranja lucrurile. Pe care nu-l poţi înţelege decât după ce ajungi aici. Şi că el se miră de ce ne sperie atât de tare moartea când ştim, de când ne naştem, că o dată şi-odată se va întâmpla. El trimite moartea pe pământ doar când vrea să mai ridice îngeri. Nu din alt motiv. Şi am mai aflat, de la cei care sunt aici de mai multă vreme, că e foarte posibil să nu mai trimită niciodată moartea pe pământ dacă nouă ne place atât de mult să trăim. Pentru că el ne iubeşte, şi nu-i place să ne vadă suferind.

tabloul 5

România Popescu intră cu zâmbetul pe buze în 2014. Între timp a fost deflorată în grup.

Dumnezeu, dezamăgit, ne plouă…

Ea: Mama-singură. Mai bătrână. Pictează, cu succes, biserici. Apare destul de des în emisiuni televizate. Nu mai poartă mini. Nu se mai vopseşte. Nu mai leşină. Nu o mai pasionează filosofia. În plină luptă electorală pentru un post de consilier al municipiului Bucureşti. Cu şanse reale.

El: Tata-singur. Azilul de bătrâni din Moreni. Fericit că în sfârşit echipa Rapid a ieşit campioană. Mai mult decât atât, joacă în liga campionilor şi e la un pas să treacă în faza a doua a grupelor. Îndrăgostit până peste cap de infirmiera care îi schimbă aşternuturile. A purtat deja o discuţie serioasă cu ea, aceasta din urmă refuzându-i categoric avansurile, fapt care l-a înverşunat şi mai tare. A inventat un foarte sofisticat sistem antifurt, pe bază de clopoţei, folosit cu

precădere la uşa de la intrarea în camera lui. Mă mai sună din când în când, ameninţându-mă că mâine poimâine moare şi el nu a apucat să îl vadă pe nepotul lui Martin, respectiv fiul meu şi al aleia de alerga gravida pe marginea şoselei.

Ea: Tata-paznic de noapte. În timpul liber încearcă să vândă broşura publicată pe banii lui, cum să fii fericit în 24 de ore, din care mai are câteva mii de exemplare. Fără succes, poporul român atingând între timp cote de extaz superioare fericirii. Avântat într-o relaţie platonică cu o profesoară pensionară de desen tehnic. Singura femeie din lume care i-a citit broşura de mai multe ori. Şi care l-a felicitat pentru incredibila lui inspiraţie de a băga bani într-o atât de mărinimoasă idee.

El: Mama… am început s-o uit…

tabloul 6

Ea: …Am văzut că a început să bea. Din păcate nu pot să fac nimic. Mi-e foarte dor de el… M-au învăţat aici că fiecare om are drumul lui. Şi că nu poţi să ajuţi pe nimeni indiferent ce-ai face. Singura regulă la acest joc, de-a viaţa pe pământ, este că la sfârşit, trebuie să mori singur. Nu te poate conduce nimeni dincolo… dar e bine când te aşteaptă cineva. În doi e, întotdeauna, mai uşor…

Articol II. SFÂRŞIT